

Orbán Ottó

(1936–2002)

VEJNEMÖJNEN, KOSZTOLÁNYI

Réz Pálnak

Idézlek, vén Vejnemőjnen,
S téged, daliás Kosztolányi,
Kik vakon feküsztek a földben,
Ébresztő, föl, aranyat csinálni!
Verset, mint élő korotokban,
Mikor dalotokban bűverő volt!
S a koporsódeszka roppan,
Kelnek a holtak, mint a kelő hold.

Vejnemőjnen vaskori sámán,
Dallal bűvöl a ragacsos sárba.
Kosztolányi ríme rámán,
Hímző fonala márgasárga.
Szólítalak, unokátok,
Akit sújt hatvanhat éve –
Betegség ül rajtam, átok,
Lakatlan partra kitéve.

Szép új világot rostált a rosta,
Sikerének méze nem ízlett,
Míg egymás sarkát taposta
Politika és ordas üzlet.
Jobban tetszett lenni naivnak,
Keveset kapni, többet adni,
Nem lépre menni, ha hívnak
Elevenen megrohadni.

Kosztolányi, Vejnemőjnen,
Két vajákos a maga korában.
Hadd változtassam a könnyem
Gyémánttá a föld porában!
Minden jó percünk talált kincs,
Az élet egésze fénylik mindben –
Hadd szajkózzam, hogy halál nincs,
Míg legyűrjük a verseinkben!